

to veci, ktoré vás istou mierou poznačia a posilnia. Mám pocit, že z každého výjazdu, sa domov vraciam ako úplne iný človek. Veru, to nie je vždy med lízať.

O: Také menšie posilnenie, silnejší človek.

Dominika: Áno, ale má to svoju postupnosť. Najprv ste depri-movaný a sklúčený, až s odstupom času si uvedomíte, o čo všetko vás tie pády obohatili a ako ste sa zmenili za ten čas.

O: Poranila si sa už niekedy až tak, že si musela ísť do nemocnice?

Dominika: Áno, keď som bola na svojej prvej dráhe, hneď na druhý deň sme museli ísť do nemocnice - mala som praskliny v členku - v rýchlosti mi po ňom prešli sane a mesiac som mala barle. Napriek tomu ma to neodradilo. Potom v Nemecku na jednej dráhe doktor už stál vedľa dráhy, keď som šla ja. Vždy som spadla na tom istom mieste a dosť kruto, tak ma zakaždým skontroloval, či som okej. Väčšinou svoje pády predýchavam a pokiaľ to nie je extrémne vážne, tak do nemocnice nejdem.

O: Ou, to muselo riadne bolieť.

Dominika, ďakujem pekne za rozhovor a držím Ti palce, nech sa Ti aj naďalej darí v tom, čo ťa baví.

Dominika: Aj ja ďakujem.

AUTOR: IVA, FOTO: DOMINIKA

STANICA ŽIVOT

Pred niekoľkými dňami, v krásny, skoro jarný slnečný deň, som kráčala do potravín. Na ich dverách visí smútočné parte. Na ňom fotka ženy, ktorú poznám. Vyzerá na nej presne tak, ako na strednej, mladá a krásna. Veď to je Julka. Julka... Sedela som s ňou v jednej lavici, v treťom aj štvrtom ročníku. Mali sme sedemnášť. Ako v tej pesničke od ELÁNU, mali sedemnášť a vôňu ženy.

Vidiac Julkinu fotku na parte, zamrazilo ma, telom prebehla triaška, rozum nechce prijať to, čo vidia oči. Ako to? Veď som s ňou stretla v Poprade, nedávno. Ako je to možné, že Julka? Veď mala len 46 rokov, málo na umieranie. Je to naozaj Julka, čítam opakovane jej meno. Sedeli sme v jednej lavici, na našej štartovacej čiare, na našej sladkej strednej škole. Na slovenčine sme sa smiali veršom, ktoré pobavili naše dievčenské duše – „býk v kravíne zaspieval svoje lyrické intermezzo“. Boli sme zamilované do blondávého Braňa, chodili sme na diskotéky, šuškali sme si na chodbách svoje veľké tajomstvá. Po strednej sa naše cesty rozišli, ale vedeli sme o sebe aj počas vysokej, Julka študovala v Prešove, ja v Bratislave, a napriek vzdialenosti, ktorá nás delila, písali sme si listy a neodcudzili sme sa. Naše cesty sa definitívne

rozišli až po skončení štúdia. Každá z nás žila sama za seba. CELA VIE.

Julka nebola len spolužiačka a kamarátka, ale aj triedna učiteľka môjho syna v prvej a druhej triede na základnej škole. A Matej dostal triednu, ktorá dokázala byť prváčikom chápacou a trpezlivou mamou. Aj táto Julkina podoba mi ostane v pamäti.

Prečo som si uvedomila dosah straty blízkeho človeka až po jeho odchode? Prečo nedokážeme oceniť hodnotu ľudí žijúcich okolo nás? Prečo na sebe hľadáme chyby a nie pozitíva? Prečo viac nechválime, nechápeme? Prečo sme viac sudcami ako ľuďmi?

Julka ochorela, jej choroba ju zožrala za pár mesiacov. Z Julky sa stala pacientka. Taká, akých nespočetne veľa stretávam v nemocnici. Predstavujem si jej obraz, ako bojuje, dúfa, trápi sa v bolestiach, chradne a slabne. Som v tom momente empatická, aj sebecká...Pozerajúc sa do teplých lúčov slnka myslím na život, uvedomujem si nesmiernu hodnotu života a zdravia. Sú to nevyčísliteľné hodnoty, ktoré sme dostali do daru, hoc na dobu určitú. A opäť mi rezonujú v hlave slová piesne Petra Nagya : „ Ži tak ako posledný krát, miluj tak ako poslednýkrát!“

autor: Zuzana